Ч. 202. Четвер 19 (6) вересня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З евхаристийного конґресу. — Бурливе засідане угорского сойму. — Вигляди італїяньско-турецкого мира.

Про дальші засїданя рускої секциї евхаристийного конґресу пишуть до „Руслана“:

В пятницю наступили дальші реферати, але знов аж по полудни. На дневну чергу пійшов відчит о. Н. Щепанюка про „виховане молодежи а часте сьв. Причастие“. Відчит був держаний в строго педаґоґічнім тонї і фахово оброблений. Після деяких людий, що пропаґують за „Прапором“ вільну школу, виховане молодежи повинна обняти держава, а придержуванє ся християньских основ належить зі шкіл усунути. Однак ми видимо, до чого примінюванє таких засад веде! Давнійше в часах першого християньства не говорено молодому поколїню про свободи одиниці, еманципацию жіноцтва і т. п., але мимо того свобода була красша чим тепер і всятиб треба за взір нашим жінкам такі сьвіточі християньскої еманципациї, як сьв. Моніка Мантуса, матір сьв. Й. Золотоустого і ин. Не говорено про комунізм, але мимо того — вдовиці не знали біди, а убогим давано більше чим коли, з позношених вірними добровільних жертв. Але каже ся в Апост. дїяніях, що вірні все пробували на молитві і на проломленії хлїба. От і жерело житя і найкрасше средство власти.

Часте сьв. Причастиє давних віків і засада сьв. Ігнатия: „я хочу хлїба вічного“ отсе може дати нашій молодежи характер і рівновагу в житю.

Коли в XIII. віцї на Соборі Латераненьскім запала ухвала, що хто не сповідає ся найменше раз в рік, того не вільно похоронити по християньски, то се сьвідчить, що культ Евхаристийний упав — а тим самим і зачали появляти ся ріжні течії, що чим раз дужше стали нарід зводити на манівцї під покривкою ріжних кличів.

Інокентий, папа Римский, тому і каже, що цїлий сьвіт належить відхристиянізувати. І наш Сьв. Отець розвинув клич „instaurare omnia in Christo“ і кличе нас знова до сьвятого, щоденного причастя.

Три є способи примінюваня вихованя молодежи. Перший, щоби ученики наслїдували учителя, як каже Руссо. Чесноти учителя уділяють ся зовсїм природно молодежи, як і блуди, тому повинно ся менше вважати на спосібности їх, а більше на чесноти. Так, як Анґеліко перед мальованем молив ся, так само молодїж унаслїджувати повинна Ісуса утаєного в Н. Т. Евхаристиї, того найлїпшого вчителя людскости. Другий спосіб є вилїчувати молодїж з недуг, зі злого вихованя дома і окружаючого зіпсованого сьвіта. І тут може лише помочи Н. Т. Евхаристия. Третий спосіб: унаглядненє науки. Навчім ся дивити на Ісуса, каже сьв. Фнанц Салезий — або зробити науку для науки, як каже Митрополит Андрей. Якжеж ті вискази є схожі зі словами Ісуса „Оставте дїтий приходити ко мнї“.

Дальший реферат був про „реформу родини через Н. Т. Евхаристию“. Читав о. Дороцкий. Родина є Божою установою. Тому і має величезне значінє для одиниць і цїлої суспільности — однак осягненє ідеалу може наступити лише через Н. Т. Евхаристиї.

Реферували ще о. Дорожиньский „про сьв. Йоана Золотоустого, яко учителя Евхаристиї“ і о. др. Малиняк на тему: „через Евхаристию до злуки церков“.

Вчерашне засїданє угорского сойму було дуже бурливе і не ріжнило ся в нічім від голосних засїдань лїтної сесиї того парляменту. Коли увійшов до палати президент Тіса і президент палати ґр. Люкач, опозиция піднялa великий крик, не допускаючи Тісу до голосу. Аж о год. 11½, мимо безнастанного гамору удало ся ґр. Тісї відкрити засїданє. Прикликав до себе директора бюра стеноґрафічного і кількох стеноґрафів, і щось їм диктував. В салї був такий крик, що не можна було зрозуміти слів Тіси. Опозицийні посли співали і кричали аж доки о 12 год. Тіса вийшов з салї. Стеноґрафам до протоколу ґр. Тіса подиктував

6)

ДАРУНОК ІНДА.

Оповіданє Ф. Оберґа.

(Дальше).

Так з тижднів зробили ся місяцї і я того майже не запримітив. З дїтьми моєї сестри, — хорошенькою, тринайцятьлїтною дівчинкою і жвавим хлопаком лїт пятнайцять — сполучила мене небавком як найщирійша дружба. Евеліна, моя сестриниця, любила дуже слухати індийскі казки а Гуґо, мій сестрінок, хотів що дня почути про нову пригоду в Джунґлях.

Так отже сидїли ми знов разом на терасї в сумерку, бо то було в серпни і день вже був значно менший а Гуґо і я полювали на тиґра. Розмова була очевидно дуже займаюча і ми оба так забалакали ся, що майже не зважали на то, як прийшла Евеліна і мовчки сїла собі коло нас. Она оперла ся була об поруче від тераси а поза нею виднїла ся в лагідним сумерку велика площа города, заросла муравою, яка мов зелений ковр стелить ся перед фронтом справдешного британьского двора. Місяць був зійшов а наша історія з джунґлїв стала аж тепер справдї займаючою. Навіть Евеліна присунулась близше і слухала так як Гуґо, що аж єї личко було почервоніло.

Не знаю вже, що мене спонукало роздивити ся — досить, що я повів очима по городї.

А там побачив я в сїй хвили щось, від чого менї слова на устах завмерли: там, де сьвітло місяця ясно осьвічувало мураву, стояла не рушаючись якась дитиняча біла стать в такій поставі повній несьвідомої ґрациї, як то я вже нераз видів у Евеліни. Щось подрібного мало можна було розпізнати; лиш сьвітло місяця викликувало повний сріблистий блеск у волосю, що дитинї онтам на мураві звисало на єї делїкатні плечка. Було то таке саме біляве волосє, яке так дивно украшає анґлїйскі женщини і з котрого моя сестра була длятого так горда на Евеліну. Чи я в мимовільним перестраху замкнув очи на хвильку, того вже не знаю, але коли я знов глянув на ту появу в сьвітлї місяця, то головка була піднесена і я розпізнав виразно любе личко Евеліни.

В сїй хвили тепла дитиняча рука доткнулась моїх пальців і Евеліна спитала лагідним голосом: „Вуйку Генре, отже що ви зробили, коли тигр —“

Якраз серед Евеліни слів забренїли якісь побиті склянки. Ми всї трое схопились тоді. В дверох, котрими виходилось на терасу, стояла служниця, що мала нам принести води з конфітурами і їй випала з рук таца зі склянками.

Підчас коли дїти прискочили помагати збирати побиті склянки, я збіг з тераси сходами в долину. Тераса була пуста а студене сьвітло місяця робило єї площу великою і яскравою. Мов би хтось за мною гнав ся, так забіг я в глубину парку. Наконець я спинив ся і притиснув моє лице до вогкої від роси кори якогось дерева. Мене опанувало якесь горе, якесь таке безмежне горе — —

Добре ще, що я в моїм житю богатім в пригоди і диві події научив ся запанувати над собою. Як би не то, то не знаю, як би я міг був сего вечера станути перед моїми своями. На другий день рано була Евеліна така весела і сьвіжа як цьвітка — зовсїм як звичайно.

— Евелїнко — сказав я — коли я недавно тому говорив про нашийник із синїх, або як Інди кажуть, „сьвятих“ камінців, який менї одного разу прислала богата, знатна Індийка за то, що я виратував єї доньку, котра топила ся — она гадала, що я маю жінку і дїти — то я собі погадав, що дав би тобі, бо ти так як би моя мала донечка — що, може ні? Я написав до банку в Льондонї, де зложені мої дорогоцїнности. За кілька днів буде той нашийник тут а тоді будеш могла єго завсїгди носити.

Вуйку Генре! На личку Евелїнки проявив ся так повабний вираз несподїваня і радости, викликаний моїми словами, що трудно єго описати а дві мягонькі дитинячі ручки обняли мене за шию.

— Та бо ти, Генре, розвезеш менї мою

письмо цісарске і ствердив серед оплесків правиці і окликів в честь цісаря, що то письмо палата приймила до відомости.

Відтак о год. $12^1/_4$ ґр. Тіса знов відкрив засідане, але нарад не можна було вести, задля безнастанної галасливої обструкциї. Опозиция співала, кричала і грала на всіляких інструментах, аж о год. $3^1/_2$ з полудня явила ся на салі поліция в силї 100 людий. Поліция спершу поводила ся чемно і взивала опозицийних послів, аби вийшли з салї, однако безуспішно. Около год. 6 почала ся шарпанина з поліциянтами, а о 7 годинї прибув до салї директор поліциї і почало ся насильне виводжене послів з салї. Тревало то серед пекольних криків, проклонів і бійки до год. $8^1/_2$ вечером. По усуненю опозициї з салї відкрив ґр. Тіса на ново засїдане, яке закінчено коло 10 год. в ночи.

З Константинополя доносять, що вчера турецка рада мінїстрів приймила до відомости услівя мира, уложені обопільними відпоручниками в Швайцариї з малими змінами і відослала їх турецким відпоручникам в Швайцариї до остаточного уложеня. Редактор часописи Liberté в Константинополи питав турецкого міністра справ заграничних о вигляди мирових переговорів. Запитаний заявив, що не може подати подробиць, однако вкінци сказав, що переговори стоять на дуже добрій дорозї. Італїяньский Coriere d'Italia оцїнює також хід переговорів дуже користно і гадає, що мир є забезпечений.

Новинки.

Львів, 18 вересня 1912.

— В справі учительських поборів пише „Gazeta Lwowska“: В виду донесеня в декотрих часописях о буцім то наміревій акциї в кругах учителїв шкіл народних з причини, що в справі реґуляциї поборів власти нїякого не зробили кроку, можемо ствердити, що в тій важній справі предложене з краєвої Ради шкільної відійшло до Видїлу краєвого. Ждано з ним лиш на ухвалу повної Ради, котра з причини браку комплету в часї вакацийнім, не збирала ся через два місяцї.

— Відзначеня з вистави в Одессі. Як звістно, взяли наші товариства і деякі приватні люди участь в промисловій виставі в Одесі, де був окремим відділ під назвою: „Галичина — Австрийска Україна“. Отже сими днями наспіли від комітету вистави для деяких інститувий і мужів офіціяльні грамоти з признанями. І так „Императорское русское техническое общество, Адесское Атделенїе по представленїю експертнаво савета і с утвердженїя Міністерства тарговлї і промишленности“ признало золоту медаль львівскому товариству „Доставa“ особенно „за хорошу вирібку порғиер, церковних риз і покривал“ і професорови Івановы Левиньскому „за тщательно сделанныя, очень красивыя і художественныя кафельныя изделія“; срібну медаль „Спілцї для господарства і торговлї в Перемишли“ за „хорошу якість суперфосфату“; бронзову медаль Дмитрови Прухницкому за „вибір диванів, фартухів і ткацких річий“. Дївочому Інститутови в Перемишли видано похвальну грамоту, в якій сказано, що „специяльно вибрана комісия звернула особливу увагу на раціональну методу обученя женьских робіт“, а краєвому Шкільному Союзови висловлено подяку за участь.

— Проґрама отвореня вистави домашного промислу в Коломиї в днии 21 вересня така:

1) О 9-ій годинї рано торжественна Служба Божа в місцевій церкві парохіяльній.

2) По Богослуженю вінчане гуцульської пари молодої з Космача з оріґінальними звичаями Гуцульщини з участю численної гуцульської дружини.

3) Похід з церкви на площу вистави.

4) Торжественне отворене вистави.

5) Сцени з гуцульского житя і їх обряди весїльні на площі виставовій.

6) Оглядане вистави і

7) Вечером комерс.

Вступ на виставу 1 корона, а для селян, міщан, войскових нисше фельдфебля та шкільної молодїжи по 60 сотиків.

Всяких інформаций дотичних вистави, мешкань і продажи білетів на комерс в цїнї 6 К удїляє ся в канцеляриї льокалю вистави.

Комітет.

— На отворенє вистави промислової в Коломиї дня 21 с. м. вибирає ся дуже богато людий зі всїх сторін Галичини і Буковини. Із Станиславова і Львова виїздять окремі поїзди. Львівским поїздом займає ся товариство „Сокіл“ (ул. Руска 20). Поїзд виїде зі Львова так рано, щоби на 10 годину станув в Коломиї, бо отворене вистави наступить коло 11 години. Час виїзду зі Львова назначить станиславівска дирекция зелїзниць, куда львівский „Сокіл“ звернув ся письменно в справі окремого поїзду. Сей поїзд буде ставати на стациях: Старе Село, Бібрка, Вибранівка, Ходорів, Журавно, Букачівці, Бурштин і Галич. На тих стациях можна буде всїдати гостям до Коломиї. Цїна їзди з тих всїх стаций до Коломиї і з поворотом буде виносити 8 К 20 сот. III-ою клясою, а 12 К 20 сот. II-ою клясою, так само як зі Львова. Карти їзди тим поїздом продає львівский „Сокіл“. Инші білети неважні. Білети можна набувати в канцеляриї „Сокола“ до четверга вечером включно межи год. 6 а 9-ою.

— За шпиґуньство. Перед львівским трибуналом орікаючим відбула ся вчера карна розправа против Якова Завалїї, росийского підданого з Києва, обжалованого в користь Росиї. Завалїя признав, що в шпиґуньскій цїли приїхав до Галичини, але й покликав ся на то, що єго намовив до того Евгеній Рудий, ко-

---

Евеліну! — відозвала ся Францісь, картаючим як матір тоном.

Я тодї лиш закусив губи і вийшов чим скорше на двір. Менї на плач збирало ся і аж трясло мною. Ох, коби я так міг був все, що лиш може розрадувати тринайцятлїтне серце, подарувати Евелїнї!

Дїтий запросили того дня в сусїдство на якусь забаву а ми старші поїхали на забаву в мяча, звану ґольф або дучка. Я ще нїколи не грав дучки так нужденно.

Моя сестра, що моєю грою почувала ся нїби покривдженою на своїй родинній чести, сказала до мене, коли я так безмисленно підбивав пилку: Слухай, Генре, ти або залюблений або тебе зуби болять! Таке гране дасть ся хиба лиш тим оправдати!

Мене тодї взяв такий жаль, що я з цїлої сили підбив мяч, який лежав передо мною і він аж засвистав у воздусї, коли полетів довгим каблуком.

Пізнїйше, як ми того сподївали ся, відїхали ми назад а коли приїхали до дому, довідали ся, що дїти полягали вже спати. Евелїна жалувала ся, що єї жолудок болить.

Я просив мою сестру, щоби она зараз післала по лїкаря.

Францісь усьміхаючись подивила ся на мене і покивала головою. — Які то ви, старі кавалери, дивні що до дїтий! — сказала она. — Як би то зараз посилало ся по доктора, коли десь в сусїдстві напекли за богато і за добрих тортів! — А впрочім стара Лея знає далеко лїпше, що в таких случаях робити, як доктор. Можеш на то спустити ся!

Я не сказав на то нїчого, лиш пішов до бібліотеки. Я не міг ще положити ся спочивати, бо мусїв насамперед сам себе успокоїти і зачав ходити по бібліотецї з одної комнати до другої. Я розважав собі, якої то муки я нинї натерпів ся, коли то кожде слово тих, що нїчого не прочували, розбурхувало в менї немилосердно на ново страшну сьвідомість того, що має настати. Мене взяв якийсь шалений гнїв на мою судьбу. Зі мною дїялось таке як з тим, що замкнений у вязници, котрий в почутю своєї безсильности волить покалїчити собі руки і ноги об кайдани, як мовчки піддати ся.

— Йорґі — Йорґі! — простогнав я!

Коли я наконець хотів зайти до моєї комнати, пішов я через коритар, коло котрого була комната дїтий. Я видів там ще сьвітло і запукав. Лея отворила менї і я довідав ся, що Евелїна дістала ще більших болїв. Чи може збудиш леді Кентер?

Я сказав, що збудити і додав, що зараз сам поїду по лїкаря.

В дві мінути опісля шофер був вже збуджений, а пять мінут гнав самоїзд з ним і зі мною серед ночи вздовж гостинцем. Ми їхали з такою скоростию, як би то розходило ся о перегони з вихром, який гнав ся якраз перед нами.

По теплім дни настала ніч, котра готова була принести страшенну тугу.

За половину того часу, який числить ся звичайно на ту дорогу, заїхали ми до місточка, де мешкав лїкар, а коли я задзвонивши до помешканя, сидів в самоїздї і ждав, я мотор в нїм заєдно шипів, як би не міг діждати ся, коли скажуть єму дальше їхати, то час той здавав ся менї вічностию, аж остаточно в горі відчинило ся вікно і висунула ся осторожно голова якоїсь старої жінки.

Доктор Бренстон нехай зараз вийде! — зажадав я коротко.

Голова у вікнї закивала ся, а голос, котрий мусїв дуже напружати ся, щоби свист вихру і шум дощу перекричати, відповів: „Доктор пішов на карти до пана Петра Мекдена на Кінторі. Видко, що іза бурі не хотїв ще домів вертати.

Я звернув ся до шофера Паркера. — А найблизший лїкар де —?

Доктор Кресбирн в Лїн оф Карді. Але, пане, аж до Лїн оф Карді то далеко, а дорога і веремя не добрі. За половину того часу можна би заїхати до Кінторі і звідтам забрати доктора Бренстона та й зараз відвезти до Кіркентелен.

То їдьмо!

І ми поїхали серед бурі. Я дивив ся крізь шиби воза, котрі дощ заливав цїлими филями і менї здавало ся, як би через близше і нам міг притягнути цїль нашої їзди.

Наконець заїхали ми перед Кінторі-Льоджь. Нам отворили, зачалась коротка крутанина, а відтак вийшов доктор Бренстон.

Ще відчуваю, який пережаючий страх мене взяв, коли я з лиця побачив того чоловіка. Лице було у него червоне як бурак, а очи так єму сьвітили ся і так ними завертав, що можна було по них відразу пізнати, з ким має ся дїло.

— Галльо, сер! Велика честь для мене! Їду — зараз їду! — крикнув він. — Ще лиш собі трохи ликну на дорогу серед такої бурі—

— Не хочу вас трудити серед такої бурі — сказав я і таки аж відчував, як менї збігла з лиця кров і як я із злости аж поблїд.

Дверцї від самоїзда луснули.

— До доктора Кресборн в Лїн оф Карді! — крикнув я. — Гоніть вітрами!

Чотири години — повних чотири години часу треба було від коли ми виїхали, аж до хвилї, коли доктор Кресбирн і я зайшли по сходах до дому. При кінци послїдної дороги щось ще попсувало ся в моторі і так Паркер лишив ся коло мотора, а доктор і я мусїли іти пішки ще добрих три чверти години. Але хоч і як страшною видавалась нам та пригода, то все-таки мусїв я признати, що було би все далеко гірше закінчило ся, як би тота пригода з самоїздом стала ся була тоги, заким би ми були доїхали до доктора Кресбирн.

(Дальше буде).

трий опісля зрадив цілий плян і спричинив єго арештоване. Яко сьвідок виступав згаданий Рудий, переплетник, літ двайцять кілька.

Рудий сидів в арешті, підозріний о обманьство і при тій нагоді познакомив ся з российским офіцером Додоновом, котрий сидів в арешті за шпіґуньство. Отже той Додонов порадив Рудому, щоби він як вийде з арешту, поїхав до Варшави і зголосив ся до тамошного ґенерального штабу. Рудий так зробив. Штабови российскому розповів, що він єсть головою тайного москвофільского товариства, яке числить 150 членів, що має свояка поручника при 13 полку піхоти в Самборі і т. п. Штаб российский приняв єго услуги, дав єму гроші на дорогу і казав їхати до Києва. Київский ґенеральний штаб мабуть не конче довіряв Рудому і дав єму до помочи згаданого Завалію. Они мали в Галичині підкладати міни під зелізниці а що найважнійше вже в часі мира висадити у воздух міст зелізничий в Яремчу.

Приїхавши з Росиї до Львова, винаймив Рудий помешкане при ул. Шептицких і написав лист до Завалії, але рівночасно повідомив і львівску поліцию о всім, котра опісля Завалію арештувала.

Дригий сьвідок, Марко Розенталь, котрий познакомив ся з Завалією в арешті, довідав ся від него богато цікавих річий. Завалія розповів єму, що приїхав з Росиї з двома спільниками, котрим при арештованю міг ще дати 400 рублів. Завалія обіцював сьвідкови тому 10.000 рублів за фотоґрафію австрийского офіцира, котрий єсть начальником австрийскої шпіґуньскої орґанізациї. Наконець розповідав Завалія, що до Львова мав приїхати за фальшивим паспортом підполковник Филипов і привезти гроші.

По переведеній розправі трибунал признав Завалію виноватим злочину наміреного шпіґуньства і засудив єго на півтора року тяжкої вязниці, обостреної постом що місяця і видалене з границь монархії.

Наука, штука і література.

Проф. Др. Мирон Кордуба. Ґеоґрафічний атляс. Містить 24 карт головних і 11 побічних. Коломия. Накладом Галицької Накладні Якова Оренштайна. Ціна неоправленого примірника 2 К 20 сот., в оправі 2 К 80 сот.

Під повисшим заголовком появило ся перше того рода видавництво на українській мові і треба признати, удало ся знаменито. І автор і накладник зробили не малу прислугу нашій суспільности, специяльно нашій шкільній молодежи, бо згаданий атляс єсть під кождим зглядом, як під науковим і картоґрафічним так і під дидактичним знаменито викінчений. Атляс дра М. Кордуби стоїть на рівні з найліпшими того рода німецкими підручниками і перевисшає о много подібні підручники шкільні, які доси появляли ся у нас в краю на инших мовах.

Возьмім для приміру хоч би лиш зараз першу карту: Сонце, місяць і зорі. Карта ся виготовлена в дуже красний, інструктивний спосіб представляє на рисунку як найдокладнійше все, що з популярної астрономії треба чи то ученикови, чи кому небудь знати. На середині видимо тут північне зоряне небо з Молочною або Чумацькою дорогою а на нім поодинокі громади зорь так гарно викінчені, що око може їх в одній хвили обняти і зрозуміти а після того навіть легко вишукати на справдішнім небі. В назвах тих громад не забув автор ужити й наших народних як: Квочка, Великий і Малий Віз, Чепіги, Борона, Косарі, через що карта набрала нашого питомого, народного, українського характеру і може служити за доказ, що наш нарід навіть на своїм найнисшім степени розвитку належав і належить до тих, що можуть і уміють піднести голову до гори і глянути гень далеко аж в само небо а не лиш бездумно лазити по земли спустивши голову в долину мов перше ліпше на ній сотворіне боже. Карта ся може послужити тому, хто буде з неї учити ся, за доказ духової висшости нашого народу: Facta loquuntur! Не кождий нарід може тим повеличати ся. На кружку довкола зоряного неба суть вписані місяці, в котрих які зорі появляють ся на небі.

Побіч сеї карти з одного і другого боку представлені затьми місяця і сонця, в споді дорога землі довкола сонця і обіг та переміни місяця а в горі віддаль планет від сонця. Треба однак видіти саму карту, щоби зрозуміти, як на ній все гарно викінчено укладом, рисунком, красками і написями. До того ще додане на окладинці коротке пояснене сеї карти і так від разу в дуже приступний спосіб популяризує астрономічну ґеоґрафію.

Що же до инших карт, то треба зазначити з ділим признанем, що они побіч наукової точности і дуже гарного картоґрафічного викінчення відповідають всім вимогам науки ґеоґрафії в школі. Гори, вижини і низини, ріки, озера і моря суть тут так гарно представлені, що вже на перший погляд впадають в очи а через то і мусять остатись в памяти. Атляс сей єсть длятого підручником дуже пожаданим для кождого не то вже ученика і учениці але й для кождого учителя і учительки, для кождої школи та для кождого популяризатора ґеоґрафічних наук а то значіне сего підручника збільшує не мало ще й приступна, низька ціна атляса, даюча можність кождому єго набути.

Ще одну важну прикмету сего атляса треба тут піднести. Автор зробив неоцінену прислугу нашій науці ґеоґрафії в школі, що старав ся подати в тім атлясі чужі назви місцевостий як найточнійше після їх питоменної вимови, отже н. пр. всі анґлійскі назви подані на картах так, як они повинні вимавляти ся в анґлійскій мові, через що заводить ся вже раз на завсігди якась одностайність під сим зглядом в науці ґеоґрафії.

К. Ка.

Телеґрами.

Відень 18 вересня. Є. Вел. Цісар виїхав нині рано до Вельзе на весіля Архікнягині Єлисавети Франціски з ґр. Юрием Вальдбурґом. Вінчанє відбуде ся завтра.

Кульджа 18 вересня. (П. Аґ.) Позаяк правительство побоюєсь атаків Монголів, вислано войско над границю Алтайскої области.

Відень 18 вересня. Цісар прибув о 10 год. перед полуднем до Амштеттен. Місцевість та була удекорована. Звідтам поїхав Монарх до Вальзе.

Відень 18 вересня. Архікнязї Франц Сальватор і Кароль Стефан одержали великі ленти ордера сьв. Стефана.

Петербург 18 вересня. (П. Аґ.) Стан скріпленої охрани в місті продовжено.

Льондон 18 вересня. Коло стациї Дайтн (Ditton) стала ся катастрофа зелізнича, котрої жертвою впав особовий поїзд Честер-Ліверпуль. Машина вискочила із шин і вдарила об міст; також 7 ваґонів вихопило ся із шин та стануло в полуміни. Всї особи, які там були згоріли. Загалом згинуло 14 подорожних. Машиніст згинув на місци; топника по кількагодинних тяжких трудах видобуто з під розбитої машини тяжко раненого. Праці ратункові стрічали на великі трудности, позаяк працюючі мусіли що хвиля відступати ся від бухаючої полуміни.

Петербург 18 вересня. (П. Аґ.). З Мукдену доносять: В місті заведено наміецеві суди а ґен.-ґубернатор одержав таку повновласть як підчас війни. Після хіньских вістий Монголи зазнають всюди поражки. Зачувати, що монгольскі князі наміряють вислати депутацию до Петербурга з просьбою о поміч і охорону.

Ціна збіжа у Львові.

дня 18-го вересня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10 40	до	10 70
Жито	8·80	„	9·—
Овес	8·50	„	8·70
Ячмінь пашний	8·40	„	8·80
Ячмінь броварний	9·—	„	9·50
Ріпак	15·—	„	16·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	12·—	„	13·—
Вика	10·50	„	11·—
Бобик	8·50	„	9·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	65·—	„	75·—
Конюшина біла	90·—	„	110·—
Конюшина шведска	—·—	„	—·—
Тимотка	—·—	„	—·—

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).